

Intervju: Janez Črnej

Po telefonskem pogovoru z vami dne 2. maja. 2011 se vam še pisno oglašam na vaše neresnice, objavljene v reviji Reporter 18. 4. 2011. V vašem intervjuju z ga. novinarko Biserko Karneža Cerjak ste na 32. strani na vprašanje novinarke o medvojnem tragičnem dogodku jeseni leta 1944 in usodi dekleta Dragice Šibanc s Frankolovega, odgovorili naslednje:

(citiram vašo izjavo): *»O njej sem najprej napisal članek za Demokracijo. Po pričevanju njene sestre so jo od doma odpeljali pod pretvezo, da bo bolniška negovalka v Beli krajini, a so jo nato v bližini doma v šestem mesecu nosečnosti posilili partizani, nato pa umorili. V ta umor naj bi bil vpleten Rudi Selčan, po domače Lopatjekov Rudi, ki ne živi več, njegova družina pa je v javno objavljenem odgovoru na moj članek zatrjevala, da je bil v tem času v zaporu Stari pisker. Ko sem pri ponovnem odgovoru s konkretnimi*

podatki navedel, da njihove informacije niso točne, se niso več odzvali».

Naša družina je nad vašo trditvijo, objavljeno v reviji Reporter, zelo ogorčena in prizadeta, sploh pa zato, ker smo živel v prepričanju, da smo vam nedolžnost našega očeta v vaši obtožbi že zdavnaj dokazali.

V reviji Demokracija z dne 6. decembra 2007 sem vam na objavo vašega članka v isti reviji z dne 21. avgusta 2003 pod naslovom *Žrtve frankolovskih partizanov* v rubriki odzivi in mnenja že odgovoril na vaše netočnosti s trditvijo, da je bil naš oče v času ugrabitve in umora Dragice Šibanc, septembra 1944, že v vojnem ujetništvu v Nemčiji.

Spet vam ponavljam že zdavnaj napisano in dokazano, da je našega očeta Rudija kot partizana v izvidnici na Frankolovem, 1. 8. 1944, aretiral gestapo, ga poslal v Celjski pisker, nato v Maribor, na Dunaj, v Prago, Dresden in v taborišče Muhlberg pri Elbi, Stalag 4B, kjer je po desetih mesecih taborišča preživel hudo mučenje in trpljenje.

Resničnost teh podatkov izkazujeta dva dokumenta, ki mojemu očetu priznavata status žrtve vojnega nasilja – interniranec od 1. 8. 1944 do vključno 15. 5. 1945, in sicer:

dokument iz Socialistične Republike Slovenije št. 112-9422/66 z dne 12. 10. 1976 in

dokument iz Republike Slovenije št. 591-19/96 104 27 z dne 7. 11. 1996.

Zelo me čudi, da se kot pošten in neodvisni raziskovalec in zgodovinar niste zanimali za to, da bi vam naša družina pokazala omenjena dokumenta in bi tako ovrgli vse sume. Vaše trditve, ki temeljijo le na izjavi ge. Štefke Šibanc, so pravno ali zgodovinsko gledano le domneve in jim lahko rečemo, da so le govorice. Še posebno pa so neverodostojne, ker gre za dogodke pred 67 leti. Ugotavljam, da sestra umorjene Dragice, Štefka Šibanc, ni zločinskega dogodka nikoli videla neposredno s svojimi očmi, ampak, kot tudi pišete, je za dogodek le slišala od drugih in tretjih itd.

Zelo me čudi tudi to, da ste v vašem odgovoru na mojo repliko v Demokraciji 13. septembra 2007 v rubriki odzivi in mnenja, sami posredno priznali, da so naše navedbe točne, ko ste odgovoril z naslednjim (citiram): *»Datum 31. 7. 1944, ki ga navajate, da je šel vaš oče v izvidnico na Frankolovo, je najbrž točen, kajti 27. 7. 1944 je bila racija gestapa na Frankolovem. Takrat so zaprli moje starše in pet mojih sorodnikov. Takrat je moja teta Dana Šnabl videla vašega očeta (Rudija) na dvorišču.«*

Po tolikih dokazovanjih že zelo težko

razumemo vaše ponovno javno načevanje neresnic, ki nam in naši 83-letni mami povzročajo nepotrebne bolečine, na račun našega očeta, ki se v grobu res ne more več braniti. Zelo dostojno bi od vas bilo, da našega očeta ne blatite več in ga pustite počivati v miru. To si je tudi zaslužil. Iz vsega tega sledi, da je bilo vaše delo v komisiji v primeru »Selčan, Rudi« nestrokovno in narejeno »po liniji najmanjšega odpora«. Sploh pa je vaša izjava v Reporterju v stilu »kadija tuži, kadija sudi«. Dovolili ste si že preveč, za kar sem prepričan da ni več v pristojnosti vaše komisije, ampak eventualno v pristojnosti tožilstva Republike Slovenije.

Pomislil sem celo, da gre za revanšizem, ki ga v Sloveniji večina javnosti zelo odklanja in si ga ne želi. Ali pa se nam družini in pokojnemu očetu želijo nekateri maščevati iz ne vem kakšnih vaških zamer ali povsem drugih razlogov. Ne vem, zakaj po nepotrebnem delate nove krivice in bolečine zaradi starih krivic, ki so jih dokazano povzročili drugi.

Vaše ponovne obtožbe glede na vso našo korespondenco po revijah od leta 2003 dalje so bile po mojem zelo površne, ležerne in popolnoma neutemeljene. Sploh pa potem ko ste mi po telefonu pred kratkim povedali, da za našega očeta ni nobenih novih zgodbinskih dejstev, da bi lahko našo trditve o nedolžnosti ovrgli. Zelo bi vam priporočal, da vi g. Janez Črnej kot avtoriteta po naši oblasti vztrajajte pri odprtju arhiva Starega piskra, kajti jaz po dolgotrajnem pisnem in ustnem kontaktiranju nisem mogel dobiti nobenih ustreznih dokumentov.

Priporočam vam tudi, da se lotite raziskovanja zločinov na bolj profesionalen način in se usmerite na živeče osumljence, ki jim sodišča še lahko sodijo, posebno pa velikim ribam z veliko začetnico in tudi tistim, ki so (ne)posredno ukazali grozovit umor mlade Dragice. Kot sami veste, so na nürnberških procesih po 2. svetovni vojni za zločine najprej sodili generalom.

Naša družina pa ni nič kriva, če naša država Slovenija ne odpira arhivov in ni sposobna obsoditi socialistične revolucije, zločinov in poveljnega totalitarnega režima.

Moram vas seznaniti tudi z dejstvom, da je bil moj oče ne samo žrtev nacizma, ampak tudi žrtev iz poveljnih svinčenih časov takratne Federativne ljudske republike Jugoslavije. Ko je leta 1949 s prijateljem na koroški gori Olševa prečkal jugoslovansko-avstrijsko mejo, da bi šel s trebihom za kruhom v bolj prijazen svet v Ame-

riko, ga je takratna jugoslovanska oblast aretirala in na hitro obsodila veleizdaje in vohunstva za angleško obveščevalno službo. V zelo strogih zaporih je bil po nedolžnem zaprt pet let. Današnja oblast ga je rehabilitirala in ugotovila, da je bil žrtev montiranega procesa in povojnega nasilja. Ko smo v 50. in 60. letih bili že petčlanska družina, je oče družino preživiljal tudi s kurjenjem apnenic in prodajo apna in lesa. Sistem je tako marljive in iznajdljive, kot je bil moj oče, kaznoval še z dveletnim zaporom. Tudi kasneje, v 70. letih, ko je bil oče zasebni avtoprevoznik, ga je oblast mnogokrat omejevala in onemogočila normalen razvoj obrti.

Njegovo življenje je bilo prežeto s samim trpljenjem in kalvarijo od rane mladosti pa vse do 1992. Po vsem medvojnem in povojnem trpljenju ga je prežgodaj načelo še zdravje, tako da se je moral invalidsko upokojiti. Od Jugoslavije je dobival tako nizko in mizerno pokojnino, da je moral še nekaj let zbirati odpadke, da je lahko preživiljal družino.

G. Janez Črnej, mnogi slovenski voditelji socialistične revolucije in mnogi mladi in naivni partizani, ki so bili dostikrat orodje zločinske komunistične revolucije, so bili po vojni nagrajeni z mnogimi privilegiji ali pa s pridobljenimi posestvi in premoženjem bogatih razlaščenecv. Takih je bilo v Sloveniji mnogo, ki jih tudi vi dobro poznate. Moj oče ni bil nikoli član komunistične partije in od sistema nikoli nagra-

jen. Bil pa je dostikrat po nedolžnem kaznovan, zaprt in bil žrtev dveh totalitarnih sistemov, najprej nacizma, potem še komunizma. In sedaj je žal žrtev še vaših neresnic. Prosim, dobro razmislite!

Moj oče mi je ob pripovedovanju svojih zgodb iz novejše zgodovine večkrat omenjal zablude in stranpoti parti-zanske socialistične revolucije, ki mu je bila zelo tuja in s katero se ni nikoli strinjal, v pogovorih z nami pa vedno obsojal. Tudi moja zgodba nekaj pove. Ko sem se kot 15-letni fant po končani osnovni šoli leta 1964 na vojnem odseku v Slovenskih Konjicah prijavil na »konkurs« za vojno akademijo, so me zavrnilo kot neprimernega zaradi slabih karakteristik naše družine. Tako kot je bil on, smo tudi mi družina Selčan ponosni, da je bil naš oče slovenski partizan in zaveden Slovenec, ki se je leta 1943 aktivno vključil v upor proti nacizmu in v narodnoosvobodilno gibanje. Nečednosti in zločine, ki jih je v imenu NOB počela socialistična revolucija, pa obsojamo in se od tega distanciramo.

G. Janez Črnej, od vas pričakujemo javni preklic in opravičilo za vaše neresnične izjave iz revije Reporter. Vaš preklic mora biti na enakovrednem mestu in z enako težo, kot je bil objavljen vaš intervju. To ste mi po telefonu tudi obljubili. Verodostojnost omenjenih dokumentov lahko zagotovim z vpogledom vanje pri novinarki, ki je vaš intervju objavila.

Danijel Selčan, Dragomelj